

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

Mir s vama!

Predraga braćo u biskupstvu, predragi svećenici i đakoni, redovnici i redovnice, ljubljena djeco Crkve u Alžiru!

S velikom radošću i očinskom ljubavlju susrećem vas danas, vas koji ste skrovita i dragocjena prisutnost, duboko ukorijenjena u ovoj zemlji, obilježenoj drevnom poviješću i svijetlim svjedočanstvima vjere.

Vaša zajednica ima vrlo duboke korijene. Baštinici ste niza svjedoka koji su, potaknuti ljubavlju prema Bogu i bližnjemu, darovali vlastite živote. Na osobit način mislim na devetnaestero redovnika i redovnica, alžirskih mučenika, koji su odlučili ostati uz ovaj narod u njegovim radostima i patnjama. Njihova krv živo je sjeme koje ne prestaje donositi plod. Baštinici ste i još starije predaje, koja seže do prvih stoljeća kršćanstva. Na ovoj je zemlji odjekivao gorljivi glas Augustina iz Hipona, kojemu je prethodilo svjedočanstvo njegove majke, svete Monike, kao i mnogih drugih svetaca. Njihova je uspomena danas sjajan poziv da budete vjerodostojni znakovi zajedništva, dijaloga i mira.

Svima vama, predragi, kao i onima koji, iako nisu mogli biti prisutni, ovaj susret prate izdaleka, izražavam svoju zahvalnost za svakodnevno zalaganje kojim vidljivim činite majčinsko lice Crkve. Zahvaljujem Njegovoj Eminenciji na riječima koje mi je uputio, kao i Rakel, Aliju, Moniji i sestri Bernardetti na onome što su podijelili. U svjetlu onoga što smo čuli, želio bih da se zajedno zadržimo na razmišljanju o tri vida kršćanskoga života koja smatram osobito važnima, napose za vašu prisutnost ovdje: o molitvi, ljubavi i jedinstvu. Prije svega, molitva. Svima nam je potrebna. Na to je upozoravao sveti Ivan Pavao II. govoreći mladima: "Čovjek ne može živjeti bez molitve, kao što ne može živjeti bez disanja" (susret s muslimanskom mladeži u Casablanci, 19. kolovoza 1985., 4). Dijalog s Bogom tako je prikazao kao nezaobilazan ne samo za život Crkve nego i za život svake osobe. To je shvatio i sveti Charles de Foucauld, koji je u molitvenoj prisutnosti prepoznao svoj poziv. Pisao je: "Sretan sam, sretan što sam u svako doba pred Presvetim Sakramentom" (Pismo Raymondu de Blicu, 9. prosinca 1907.), te je poticao: "Mnogo molite za druge. Posvetite se spasenju bližnjega svim sredstvima koja su vam na raspolaganju: molitvom, dobrotom, primjerom" (Pismo Louisu Massignonu, 1. kolovoza 1916.).

U tom je smislu Ali, govoreći o svom iskustvu služenja u crkvi Notre-Dame d'Afrique, rekao kako mnogi onamo dolaze da bi se sabrali u tišini, iznijeli i povjerali svoje brige i osobe koje ljube, te susreli nekoga tko je spreman slušati ih i dijeliti terete koje nose u srcu. Primijetio je i kako mnogi odlaze smireni i radosni što su došli. Molitva sjedinjuje i humanizira, jača i pročišćuje srce; Crkva u Alžiru, zahvaljujući molitvi, sije oko sebe čovječnost, jedinstvo, snagu i čistoću, dopirući do mjesta i okolnosti koje samo Gospodin poznaje.

Drugi vid crkvenoga života na kojem se želim zadržati jest ljubav. O njoj nam je osobito govorila sestra Bernardetta, dijeleći svoje iskustvo pomoći djeci s invaliditetom i njihovim roditeljima. U njezinim riječima prepoznavemo vrijednost milosrđa i služenja ne samo kao potpore najslabijima, nego ponajprije kao mjesta milosti u kojem svatko tko se uključi raste i obogaćuje se.

Sestra Bernardetta ispričala nam je kako su iz jednostavne, početne geste blizine – posjeta bolesnima – postupno niknuli, poput mladica, najprije sustav prihvatilišta, a zatim sve razrađenija organizacija skrbi, prava zajednica u kojoj mnogi sudjeluju u radosnim i bolnim događajima, povezani vezama povjerenja, prijateljstva i obiteljskoga duha. Takvo je okruženje zdravo i ljekovito. Stoga ne iznenađuje da u njemu oni koji trpe pronalaze snagu potrebnu za poboljšanje vlastitoga zdravlja, istodobno donoseći radost drugima, kao u slučaju Fatime.

Uostalom, upravo je ljubav prema braći nadahnjivala svjedočanstvo mučenika kojih smo se prisjetili. Suočeni s mržnjom i nasiljem, ostali su vjerni ljubavi sve do dara vlastitoga života, zajedno s mnogim muškarcima i ženama, kršćanima i muslimanima. To su činili bez zahtjeva i bez buke, sa smirenošću i postojanošću onih koji niti se uznose niti očajavaju, jer znaju komu su povjerovali (usp. 2 Tim 1,12). Za sve njih podsjetimo se jednostavnih riječi brata Luca, starijeg redovnika i liječnika zajednice Notre-Dame de l'Atlas. Suočen s mogućnošću da ode i spasi se od mogućih opasnosti, ali po cijenu napuštanja svojih bolesnika i prijatelja, odgovorio je: “Želim ostati s njima” (C. Henning – T. Georgeon, *Brat Luc iz Tibhirinea. Redovnik, liječnik i mučenik*, Grad Vatikan 2025., Uvod), i tako je i učinio.

Papa Franjo, prisjećajući se njega i svih drugih prigodom beatifikacije, rekao je u podnevnoj molitvi Anđeo Gospodnji: “Njihovo hrabro svjedočanstvo izvor je nade za alžirsku katoličku zajednicu i sjeme dijaloga za cijelo društvo. Neka ova beatifikacija svima bude poticaj da zajedno gradimo svijet bratstva i solidarnosti” (8. prosinca 2018.).

Tako dolazimo do treće točke našega razmišljanja: zauzetosti za promicanje mira i jedinstva. Geslo ovoga posjeta riječi su uskrsloga Isusa: “Mir s vama!” (usp. Iv 20,21), a u jednoj slici preuzetoj iz mozaika u Tipasi stoji natpis: “In Deo, pax et concordia sit convivio nostro”, što bismo mogli prevesti: “U Bogu neka mir i sloga vladaju u našem zajedničkom životu”.

Mir i sloga bile su temeljne značajke kršćanske zajednice od samih početaka (usp. Dj 2,42-47), po samoj Isusovoj želji (usp. Iv 17,23), koji je rekao: “Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge” (Iv 13,35). Sveti Augustin o tome je govorio da Crkva “rađa narode, ali oni su udovi jednoga jedinog Tijela” (*Sermo* 192, 2), a sveti Ciprijan je napisao: “Najveća žrtva Bogu jest mir koji među nama vlada, naša bratska sloga i to da budemo narod okupljen u jedinstvu Oca i Sina i Duha Svetoga” (*O Gospodnjoj molitvi*, 23). Lijepo je danas osjetiti kako tolika bogatstva riječi i primjera odjekuju u onome što smo čuli.

I sama je ova bazilika znak toga, kako nas je podsjetila Njegova Eminencija: ona je simbol Crkve od živoga kamena, u kojoj se, pod plaštem Presvete Djevice Afričke, gradi zajedništvo između kršćana i muslimana. Ovdje majčinska ljubav Lalle Meryem (Djevice Marije) okuplja sve kao djecu, svakoga bogata njegovom različitošću, a ujedinjene istom težnjom za dostojanstvom, ljubavlju, pravednošću i mirom. Djecu željnu hoditi zajedno, živjeti, moliti, raditi i sanjati, u vjeri koja ne izolira, nego otvara; koja sjedinjuje, ali ne dijeli; koja približava bez izjednačavanja i omogućuje rast istinskoga bratstva, kako nam je rekla Monia i kako je posvjedočila Rakel dijeleći svoje iskustvo u Zajedništvu Tlemcena (Tlemcen Fellowship). U svijetu u kojem podjele i ratovi među narodima, u zajednicama, pa čak i u obiteljima siju bol i smrt, vaše zajedničko i miroljubivo življenje veliki je znak. Ujedinjeni, širite bratstvo, nadahnjujući one koji vas okružuju željama i osjećajima zajedništva i pomirenja, porukom koja je tim snažnija i jasnija što je više svjedočena u jednostavnosti i poniznosti.

Značajan dio područja ove zemlje zauzima pustinja, a u pustinji se ne može preživjeti sam. Oštrina prirode razotkriva svaku oholost samodostatnosti i podsjeća sve da trebamo jedni druge i da trebamo Boga. Priznati krhkost otvara srce uzajamnoj potpori i zazivanju Onoga koji može darovati ono što ni jedna ljudska moć ne može zajamčiti: duboko pomirenje srdaca i s njime istinski mir.

Stoga vas, predraga braćo i sestre, ohrabrujem da nastavite svoje djelovanje u alžirskoj zemlji, kao složna i otvorena zajednica vjere, prisutnost Crkve kao "sveopćega sakramenta spasenja" (usp. Drugi vatikanski koncil, *Lumen gentium*, 48). Hvala vam za sve što činite, za vašu molitvu, za vašu ljubav, za vaše svjedočanstvo jedinstva. Jamčim vam svoj spomen pred Gospodinom i, povjeravajući vas Mariji, Presvetoj Djevici Afričkoj. Od srca vas blagoslivljam.